

Una superproducció de 20th Century Studios

AGATHA CHRISTIE

MORT
AL
NIL

labutxaca

Agatha Christie

Mort al Nil

Traducció de Gonçal Oliveros

Columna
Barcelona

Death on the Nile © 1937 Agatha Christie Limited. Tots els drets reservats.
DEATH ON THE NILE, AGATHA CHRISTIE, POIROT i la firma
d'Agatha Christie són marques registrades d'Agatha Christie Limited
al Regne Unit i en altres llocs. Tots els drets reservats.

Agatha Christie

© De la traducció: Gonçal Oliveros, 1996

L'editor queda a disposició dels propietaris de la traducció
de Gonçal Oliveros, amb qui no ha pogut contactar.

Primera edició en aquest segell: novembre del 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 20.163-2020

ISBN: 978-84-18572-06-7

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper
ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL U

I

—*L*innet Ridgeway!

—Sí que és ella! —digué Mr. Burnaby, l'amo de Les Tres Corones. Clavà un cop de colze al seu company.

Tots dos homes esguardaven amb els ulls bucòlics i la boca lleugerament oberta.

Un gran Rolls-Royce granat acabava d'aturar-se davant de l'oficina de Correus.

Una noia en va sortir, una noia sense barret i vestida d'una manera aparentment senzilla, per bé que només aparentment. Amb els cabells daurats i els trets autoritaris. Una xicota amb un cos encisador, de les que molt de tant en tant es deixaven veure per Malton-under-Wode.

Amb passes ràpides i decidides entrà a Correus.

—Sí que és ella! —repetí Mr. Burnaby. I afegí, extasiat, en veu baixa:— Milions... Ella hi deixarà un grapat de milions. Construirà piscines, jardins italians, una sala de ball, i tirarà a terra mitja casa per tornar-la a construir després.

—Portarà diners a la ciutat —digué el seu amic, un home prim i malforjat, amb un to de veu envejós i ressentit. Mr. Burnaby hi assentí.

—Sí, serà un gran esdeveniment per a Malton-under-Wode. Una gran cosa, ja ho veuràs.

Mr. Burnaby es mostrava complagut.

—Vejam si ens espavila a tots —afegí.

—Quina diferència amb Sir George —comentà l'altre.

—I el pitjor d'ell —digué Mr. Burnaby amb indulgència— és que mai no va estar de sort.

—Què va fer per quedar-se amb aquesta propietat?

—Dependre-hi unes seixanta mil, he sentit dir.

L'home flac xiulà.

Mr. Burnaby prosseguí, triomfant:

—I diuen que ella se'n polirà unes altres seixanta mil, abans d'haver acabat!

—Maleïda sigui! —digué el seu esprimatxat company—. ¿D'on deu treure tots aquests diners?

—D'Amèrica, segons he sentit. La seva mare era filla única d'un d'aquells milionaris. Com a les pel·lícules, m'entens?

La noia sortí de Correus i pujà al cotxe.

Mentre el cotxe s'allunyava, l'home sec el seguí amb la mirada. Va remugar:

—No em sembla just. Amb una planta com la seva. I amb els seus diners. És massa! Si una noia és tan rica com ella, no s'hi val que, a més, sigui també tan bonica. Mira que fa goig... Ho té tot, aquesta xicota. No ho trobo just.

2

Extracte de la columna de societat del *Daily Blague*.

«Entre els qui sopaven al Chez Ma Tante vaig observar la presència de la bella Linnet Ridgeway. Estava amb l'honorable Joanna Southwood, Lord Windlesham i Mr. Toby Bryce. Miss Ridgeway,

com tothom sap, és la filla de Melhuish Ridgeway, que es va casar amb Anna Hartz. Aquesta darrera va heretar del seu avi, Leopold Hartz, una immensa fortuna. L'encisadora Linnet és la sensació del moment, i es diu que ben aviat pot anunciar el seu compromís. Certament, Lord Windlesham en semblava perdudament enamorat!»

3

L'honorable Joanna Southwood digué:

—Estimada, em sembla que tot serà absolutament meravellós!

Estava asseguda a la cambra de Linnet Ridgeway al Wode Hall. A través de la finestra, els seus ulls esguardaven, més enllà dels jardins, el paisatge obert, amb ombres obscures dels boscos.

—És gairebé perfecte, no és cert? —preguntà Linnet.

Repenjà els braços a l'ampit de la finestra. El seu rostre era àvid, viu i dinàmic. Al seu costat, Joanna Southwood semblava una mica insignificant. Una noia jove, de vint-i-set anys, alta i prima, amb cara llarga i eixerida, i celles dibuixades capriciosament.

—I ho has fet en el temps previst! Disposaves de gaires arquitectes?

—Tres.

—Com són els arquitectes? Em sembla que no n'he vist mai cap.

—Tots tres eren fantàstics, malgrat que a vegades els trobava poc pràctics.

—Però això tu aviat ho arregles! Ets la persona més pràctica que conec!

Joanna agafà un collaret de perles del tocador.

—Suposo que són bones, oi, Linnet?

—És clar.

—No podia ser altrament en el teu cas, però no seria tan clar per a la majoria de la gent. Sembla que estiguin fetes amb un motlle! Són realment increïbles, tan clavades l'una a l'altra, amb una exquisida exactitud. Deuen valer una fortuna!

—Són força vulgars, no et sembla?

—No, de cap manera. Són precioses. En quant estan valorades?

—En unes cinquanta mil.

—Que són una bona pila de diners! ¿No tens por que te les robin?

—No, sempre les porto a sobre. I, al capdavant, estan assegurades.

—Deixa-me-les portar fins a l'hora de sopar. Oi que no et fa res? Ja tremolo de l'emoció.

Linnnet rigué.

—És clar que sí, si et ve de gust.

—Saps, Linnnet? T'envejo. Perquè ho tens tot. Als vint anys, ets completament independent, carregada de diners, bonica i plena de salut. Fins i tot tens un bon cap! Quan faràs els vint-i-un?

—El juny vinent. Organitzaré una festassa d'aniversari a Londres.

—I llavors et casaràs amb Charles Windlesham? Tots aquests espantosos periodistes de xafarderies s'estan esvalotant per aquest afer. I ell està ben enamorat, de debò.

Linnnet arronsà les espatlles.

—No ho sé. De fet, no em vull casar amb ningú, encara.

—Noia, tens tota la raó! Després, mai no és el mateix.

Sonà el telèfon i Linnnet acudí a despenjar-lo.

—Digueu?

Respongué la veu del majordom.

—Miss De Bellefort a l'aparell. Us la passo?

—Bellefort? Oh, és clar que sí, posa-m'hi.

Se sentí un clic i tot seguit la veu impacient, ferma i quasi sense alè de l'altra dona.

—Escolteu, que hi ha Miss Ridgeway? Linnnet!

—Hola, Jackie! Feia anys que no sabia res de tu.

—Ja ho sé. És impressionant, Linnnet; em moro de ganes de veure't.

—I no pots venir? Vull ensenyar-te la meva nova joguina.

—D'això es tracta, precisament.

—Doncs agafa el primer tren, o un cotxe.

—D'acord, ho faré. Vindré amb una andròmina espantosa de dues places. La vaig comprar per quinze lliures, i de tant en tant funciona. Però és tossuda. Si no he arribat a l'hora del te, senyal que haurà tingut un cop de geni. És massa lluny, noia.

Linnet retornà l'auricular al seu lloc. Després s'adreçà cap on era Joanna.

—És la meva amiga de fa més temps, la Jacqueline de Bellefort. Vam estudiar plegades en una escola, a París. Té una terrible mala sort. El seu pare era un comte francès, la seva mare era sud-americana. El pare anava amb dones i la mare va perdre tota la seva fortuna amb el daltabaix de Wall Street. La Jacqueline va quedar desfeta. No sé com s'ho ha fet per tirar endavant els darrers dos anys.

Joanna s'estava pintant les ungles de roig intens amb el vernís de la seva amiga. Es feu enrere amb el cap de gairell per observar l'efecte produït.

—Mira, noia —digué, arrossegant les paraules—, ¿vols dir que no serà una molèstia? Quan a una amiga meva li passa una desgràcia, la deixo estar. Potser sembla cruel, però m'estalvia molts problemes! Sempre volen pidolar diners, o es dediquen a confeccionar roba i els has de comprar els models més horribles. O, si no, fan bufandes a mà.

—O sigui, que si m'arruïno, l'endemà ja t'he vist prou?

—Sí, noia, què hi farem. No podràs dir que no et soc sincera! Només m'agrada la gent d'èxit. I t'adonaràs que això passa gairebé a tothom, si bé la majoria no ho admeten. S'accontenten dient que ja no poden aguantar més la Pamela, l'Emily o la Mary. «Els seus problemes l'han tornat tan estranya i amargada, pobra noia!»

—Que n'ets, de dura, Joanna!

—Jo soc correnteta, com qualsevol altra.

—Doncs jo no ho soc!

—Per raons òbvies! A tu no et cal resultar mesquina, ja que uns atractius fideïcomissaris americans de mitjana edat t'envien cada trimestre una substanciosa assignació.

—I tu t'equivoques amb la Jacqueline —digué Linnet—. No és

una aprofitada. L'he volguda ajudar, però no m'ho ha permès. És molt orgullosa.

—I per què té tanta pressa per veure't? M'hi jugo el que vulguis que vol alguna cosa! Espera't i ho veuràs.

—Semblava excitada —reconegué Linnet—. La Jackie sempre s'embolica en problemes. Un cop va clavar una ganivetada a un individu.

—Ai, quina esgarripança!

—Va intentar deturar un noi que estava estossinant un gos. Com que el noi continuava pegant l'animal, s'hi abraonà i el bufetejà, però el xicot era molt més fort, i al final ella es tragué un ganivet de la butxaca i el punxà. Hi hagué un rebombori terrible!

—Jo m'ho rumiaria. Això que dius no sembla gens tranquil·litzador.

La cambrera de Linnet entrà a la cambra. Rondinant en veu baixa, tragué un vestit de l'armari i se l'endugué fora de l'habitació.

—Què li passa, a la Marie? —preguntà Joanna—. Està plorant.

—No res! ¿Recordes que et vaig contar que volia casar-se amb un home que treballava a Egipte? Ella no en sabia gran cosa. Per tant, vaig pensar que més valia que m'assegurés que era com cal. Doncs va resultar que ja estava casat, i amb tres fills!

—Deus fer-te una pila d'enemics, Linnet.

—Enemics? —repetí, sorpresa, Linnet.

Joanna assentí amb el cap i encengué un cigarret.

—Sí, noia, enemics. Ets tan irremeiablement eficient... I tan bona, actues sempre correctament...

Linnet rigué.

—I ara, jo no tinc cap enemic enlloc.

4

Lord Windlesham seia sota el cedre. Els seus ulls reposaven immòbils en les harmonioses proporcions de Wode Hall. Res no espatllava la

seva antiga bellesa. Els edificis moderns i els afegits a la primitiva construcció restaven fora de la perspectiva, al tombant de la cantonada. Gaudia d'una visió plaent i beatífica, amarada per la lluminositat melangiosa de la tardor. Tanmateix, ell no pensava en Wode Hall, sinó en un palau d'època elisabetiana, molt més imposant, amb un gran parc i una panoràmica freda i desolada... Era la llar de la seva família, a Charltonbury, i en primer terme s'imaginava dempeus una figura, la d'una noia de resplendents cabells daurats i amb una cara amatent i confiada... Linnet, fent de mestressa de Charltonbury!

Se sentia força esperançat. El refús de la noia no havia estat definitiu. Més aviat es tractava de retardar-ho una mica. Bé, doncs, no li feia res esperar un xic més...

Que meravellosament bé que anava sortint tot plegat! Certament, era aconsellable tenir en compte l'aspecte econòmic a l'hora de casarse, però no fins al punt d'haver de bandejar els sentiments. Tanmateix, s'estimava realment Linnet. S'hi hauria volgut casar encara que no n'hagués tingut ni cinc, abans que amb qualsevol altra noia bé que fos de les més riques d'Anglaterra. Només que, per fortuna, ella era efectivament una de les més riques.

La imaginació el duia a somiar plans fantàstics per al futur. El títol de gran mestre a Roxdale, potser; la restauració de l'ala oest; no li caldria deixar la caça a Escòcia...

Charles Windlesham somiava truites.

5

Eren les quatre tocases quan el desballestat dues places s'aturà amb un soroll de mil dimonis. En saltà una noia, una joveneta esvelta i poca cosa, de cabells foscos. Pujà corrents les escales i trucà al timbre.

Al cap d'una estona la van fer entrar en una sala d'estar gran i majestuosa, mentre un majordom d'aire eclesiàstic anunciava amb una entonació fúnebre: «Miss De Bellefort.»

—Linnet!

—Jackie!

Windlesham romania dret una mica apartat, observant divertit com aquella mossa menuda i fogosa s'abraonava a Linnet amb els braços oberts.

—Lord Windlesham: Miss De Bellefort, la meva millor amiga.

«Una xicoteta preciosa —va pensar Lord Windlesham—. No és que sigui bonica, però sí que resulta molt atractiva, amb els rulls de cabell negre i aquests ullassos enormes.» Murmurà quatre nimietats educades i s'ho feu venir bé per deixar soles les dues amigues.

Llavors Jacqueline la va escometre, amb l'estil que, segons recordà Linnet, li era característic:

—Windlesham? Windlesham? És el tipus del qual els diaris sempre estan dient que s'ha de casar amb tu! Oi que sí? I penses fer-ho?

I Linnet murmurà:

—Potser.

—Noia, me n'alegro moltíssim! Sembla fantàstic!

—Ai, no hi donis més voltes, vinga. Jo encara no he decidit res.

—És clar que no! La reina sempre ha de deliberar profundament abans de triar el marit!

—No siguis beneïta.

—Calla, calla. Si tu ets una reina, Linnet! Sempre ho has estat. *Sa Majesté la reine Linette, Linette la blonde!* I jo soc la confident de la reina! Una autèntica dama de la reina.

—No té ni cap ni peus, tot això que dius, ximpleta! On t'has ficat tot aquest temps? Vas desaparèixer de cop i volta, ni tan sols vas escriure mai.

—Em fastigueja escriure cartes. Que on he estat? He passat desapercebuda, enfeïnada, treballant. Ocupada en negocis desagradables i barrejant-me amb dones que encara en són més, de desagradables.

—Dona, si jo puc...

—Oferir-me la generositat de Sa Majestat? Doncs, francament, és clar que sí. Per això soc aquí. Ep! No per manllevar-te diners, eh? Encara no! Però he vingut a demanar-te un grandíssim favor!

—Endavant.

—Si penses casar-te amb en Windlesham, potser ho entendre.

Linnet semblà desconcertada un moment; després ho va entendre.

—Jackie, vols dir...?

—Que estic promesa!

—Ara ho entenc! Ja et trobava especialment animada. Sempre ho has estat, naturalment, però, tanmateix, avui m'ho semblaves més que mai.

—Així és precisament com em sento.

—Au, vinga, explica-m'ho tot.

—Es diu Simon Doyle. És alt i fort, i increïblement natural i sociable, i absolutament adorable! Però és pobre, no té un ral. És el que tu anomenes un senyor, però un senyor arruïnat. El fill petit, ve-t'ho aquí. La seva família prové de Devonshire. Li agrada el camp i tot el que hi té a veure. I ha viscut els darrers cinc anys a la ciutat, entaforat en una oficina mal ventilada. I ara estan a punt de tancar i s'ha quedat al carrer. Linnet, em moriré si no m'hi puc casar! Em moriré! Em moriré! Em moriré...

—Au, no siguis bleada, Jackie.

—Em moriré, ja t'ho dic! Estic boja per ell. I ell per mi. No podem viure l'un sense l'altre.

—Noia, t'ho agafes malament!

—Ja ho sé. És horrible. Aquestes coses de l'amor s'apoderen de tu, i no pots fer res per evitar-ho.

Restà callada un moment. Els seus ulls foscos, esbatanats, semblaven sobtadament tristos. Tremolà.

—Quan ho penso, em sembla terrible! En Simon i jo estem enamorats l'un de l'altre. Mai no em podrà interessar ningú més. I tu ens has d'ajudar, Linnet. Vaig sentir que compraries aquest indret i se'm

va acudir una idea. Escolta, necessitaràs un administrador, o potser dos. Vull que donis feina a en Simon.

—Alça! —Linnet estava alarmada.

Però Jacqueline prosseguí, excitada:

—Ell domina aquesta mena de coses. Ho sap tot sobre finques, perquè en va dirigir una. I també té pràctica en els negocis. Vinga, Linnet, li oferiràs feina, oi que sí? Ho faràs per mi? Si no ho fa bé, l'engegues. Però no et fallarà. Podem viure en una casa petita, i jo m'ocuparé de tu, i del jardí també. Serà fantàstic.

Es va alçar.

—Digues que sí, Linnet. Digues-ho. Meravellosa Linnet! Bonica i adorada Linnet! Digues que sí!

—Jackie...

—Dius que sí?

Linnet esclatà a riure.

—Ximple, més que ximple! Porta'm el teu xicot i deixa'm que el vegi. Després en parlarem.

Jackie l'abraçà i la petonejà de valent.

—Oh, Linnet, tu sí que ets una amiga de debò! Jo ja ho sabia, que no em podies fallar. Ets la persona més meravellosa del món. Adeu.

—Però, Jackie, que no et quedes?

—Qui, jo? No. Me'n torno a Londres i demà vindré amb en Simon per deixar-ho tot arreglat. T'agradarà molt. És realment encisador.

—Però no pots quedar-te a prendre el te?

—No, no em puc esperar, Linnet. Estic massa esverada. He de tornar per explicar-li-ho. Ja sé que estic sonada, però no puc fer-hi res. Suposo que el matrimoni em tornarà més sensata. Sembla que sempre produeix un efecte de serenor en la gent.

Es tombà cap a la porta i s'aturà. Llavors tornà enrere per fer-li una darrera i ràpida abraçada.

—Linnet... No conec ningú més com tu.

Mr. Gaston Blondin, el propietari d'aquell petit restaurant de moda, Chez Ma Tante, no era un home que es dedicués a fer els honors a la clientela. Rics, famosos, belleses o persones de bona família podien esperar en va que se'ls dedicués una atenció especial. Únicament en molt rares ocasions Mr. Blondin es dignava a donar la benvinguda a un hoste, acompanyar-lo a una taula de privilegi i bescanviar-hi algunes paraules.

Aquesta nit havia exercit la seva prerrogativa de gràcia tres cops. Els distingits havien estat una duquessa, un famós par i un home esquifit i d'aparença còmica que lluïa uns immensos bigotis negres. Algun curiós que hagués observat aquest darrer client mai no hauria cregut que amb aquell aspecte obtingués el favor de l'amo de Chez Ma Tante.

En canvi, amb aquest client Mr. Blondin era tot atencions. Malgrat que des de feia estona deia a tots els clients que no hi havia cap taula lliure, ara misteriosament n'apareixia una de molt ben situada. Allà fou conduït aquest sorprenent personatge, amb tot el tracte degut a una emperadriu.

—Naturalment, per a vós sempre hi ha una taula, Monsieur Poirot! Tant com desitjaria que ens féssiu l'honor més sovint!

Hercule Poirot somrigué en recordar l'incident ocorregut temps enrere, quan aparegué un cadàver al restaurant i un cambrer, una senyora preciosa i Mr. Blondin mateix s'hi van trobar implicats.

—Sou massa amable, Monsieur Blondin.

—I veniu sol, Monsieur Poirot?

—Sí, vinc sol.

—Bé, vaja, aquí en Jules us prepararà un guisat que serà un poema. Una obra d'art, ja ho veureu! Les dones, tot i ser encisadores, tenen aquest inconvenient, et distreuen de la teca! Us en llepareu els bigotis, d'aquest sopar, Monsieur Poirot, us ho prometo! Pel que fa al vi...

Seguí una conversa tècnica amb l'assistència de Jules, el *maître*.

Abans d'anar-se'n, Mr. Blondin ronsejà una mica per preguntar, abaixant la veu en to confidencial:

—Porteu algun cas important?

Poirot mogué el cap.

—Ai! Estic ocios —respongué suaument—. He fet els meus estalvis i ara gaudeixo miserablement d'una vida de lleure.

—Us envejo.

—No, no, seríeu un imprudent, si ho féssiu. Us puc assegurar que no resulta pas tan divertit com sembla —sospirà—. Quina gran veritat és que l'home es va haver d'inventar el treball per escapolar-se de l'esforç d'haver de pensar!

Mr. Blondin alçà les mans.

—Però hi ha una pila de coses a fer! Viatjar!

—Sí, és clar. No m'ho passo pas tan malament. Aquest hivern visitaré Egipte, em sembla. Diuen que el clima és fantàstic! Fugiré de la boira, dels colors grisos i de la monotonia de la pluja constant.

—Egipte! —sospirà Mr. Blondin—. Crec que ara s'hi pot anar fins i tot amb tren, i així s'evita el viatge per mar. Excepte el canal, és clar.

—Ai, el mar...

—No us agrada?

Hercule Poirot mogué el cap, mentre tremolava lleugerament.

—A mi també em passa —digué Mr. Blondin amb simpatia—. És curiós l'efecte que produeix a l'estómac.

—Però només en alguns estòmacs! Hi ha gent que no l'afecta gens. Encara en frueixen!

—Una injustícia del bon Déu —digué Mr. Blondin.

Mogué el cap amb tristesa i, bandejant els pensaments irreverents, es retirà.

Cambrers de pas lleuger i mans destres pararen la taula: les torrades, la mantega i la galledeta del gel, tots els accessoris necessaris per acompanyar un bon àpat.

L'orquestra El Negre arrencà amb un èxtasi d'estranyes notes discordants. Londres ballava.

Hercule Poirot esguardava, enregistrant les impressions en el seu ordenat cervell.

Quina cara de fàstic i d'avorriment feia la majoria! En canvi, alguns d'aquells homes corpulents es divertien força... mentre el rostre de les seves parelles semblava mostrar una pacient resignació. La dona grassa, la del vestit porpra, era radiant... Indubtablement, estar gras ofereix algunes compensacions en aquesta vida... Una alegria, una complaença de què no gaudeixen aquells que passen un tipet més a la moda.

Un bon aplec de joves. Els uns, de mirada ensopida; els altres, avorrits, i alguns, definitivament desgraciats. Quina fotesa anomenar la joventut l'època de la felicitat! La joventut, el moment en què s'és més vulnerable!

El seu esguard s'entretenia tranquil·lament en una parella. El seu aspecte era imposant. L'home, alt i ample d'espatlles; ella, esvelta i femenina. Dos cossos movent-se harmoniosament amb un ritme perfecte i exultant de joia. Era evident que fruien del lloc, de l'hora i de la companyia.

De sobte s'aturà el ball. Picaren de mans i començaren de nou. Al cap d'un moment la parella retornà a la seva taula, al costat de la de Poirot. La noia reia enjogassada. En seure, Poirot pogué observar la seva cara, que adreçava una rialla al seu company.

Hi havia quelcom més que alegria en els seus ulls. Hercule Poirot brandà el cap d'una banda a l'altra, dubitatiu.

«N'està massa pendent, aquesta menuda —es digué Poirot—. Això no és bo, no. Gens ni mica.»

Llavors una paraula li pessigollejà l'orella: «Egipte».

Les veus li arribaven clarament. La de la noia, jove, fresca, arrogant, amb un lleu accent estranger; la d'ell, calmosa, agradable i indiscutiblement anglesa.

—No dic blat abans de tenir-lo al sac i ben lligat, Simon. Però t'asseguro que la Linnet no ens fallarà.

—Però podria fallar-li jo.

—No diguis ximpleries. Si és precisament la mena de feina que et va bé.

—Si és tal com em penso... Realment, no dubto de la meva capacitat i em proposo fer-ho bé. Perquè t'estimo!

La noia rigué complaguda, plena de felicitat.

—Esperarem tres mesos, per estar segurs que no t'engeguen, i llavors...

—I llavors et convertiràs en milionària amb les meves possessions. Que d'això es tracta, oi?

—I anirem a Egipte, a passar la lluna de mel. Al dimoni, el que costi! Tota la vida he volgut anar a Egipte. El Nil, les piràmides, el desert...

Ell respongué amb un deix d'indiferència:

—Hi anirem plegats, Jackie... plegats. No serà meravellós?

—M'agradaria saber si per a tu ho serà tant com per a mi. ¿Ho desitges tant com jo?

La seva veu esdevingué sobtadament aguda i en els ulls es dilataren les pupil·les, que quasi semblaren ferotges.

La resposta de l'home arribà ràpidament, eixuta:

—No siguis absurda, Jackie.

Però la noia hi insistí:

—Voldria estar-ne segura.

Aleshores ell arronsà les espatlles.

—Au, anem a ballar.

Hercule Poirot murmurà:

—Una que estima i un altre que es deixa estimar. A mi també m'agradaria estar-ne segur.

7

Joanna Southwood comentà:

—I suposo que deu ser un enze.

Linnè negà amb el cap.

—No ho serà. Confio plenament en el bon gust de la Jacqueline.
Joanna, però, murmurà:

—La pega és que la gent perd el seny en les qüestions de l'amor.
Linnet mogué el cap amb impaciència. Llavors canvià de conversa.

—He d'anar a veure Mr. Pierce per allò d'aquells plànols.

—Quins plànols?

—Sí, dona, els d'aquelles barraques velles i insalubres. Les he d'enderrocar i fer-ne marxar la gent.

—Quin esperit més cívic i higiènic que tens, noia!

—Se n'han d'anar. Aquests edificis tapen la vista des de la meva piscina nova.

—I la gent que hi viu, ho vol?

—La majoria n'estan encantats. Però un o dos s'estan comportant com a veritables estúpids. De fet, s'estan posant bastant pesats. Sembla que no entenguin que milloraran les seves condicions de vida.

—Però tu deus ser força generosa, suposo.

—Noia, aquesta és precisament la seva sort.

—Sí, és clar. N'estic convençuda. Un benefici obligatori.
Linnet arrufà les celles. Joanna rigué.

—Vinga, que ets una tirana, admet-ho. Una tirana generosa, si vols!

—No en tinc res, de tirana, jo.

—Però si sempre fas la teva voluntat!

—No tant.

—Linnet Ridgeway, ¿pots mirar-me a la cara i dir-me un sol cop que no hakis fet el que tu volies?

—Una pila de vegades.

—Sí, i tant. Però no me'n dius cap. I no en recordaràs pas cap, per molt que t'hi escarrassis! L'ascensió triomfant de Linnet Ridgeway en la seva carrossa d'or.

Linnet replicà secament:

—Penses que soc egoista?

—No, tan sols irresistible. L'efecte combinat dels diners i la sim-

patia. Tot et ve de cara. El que no pots comprar amb la cartera ho aconseguies amb un somriure. El resultat: Linnet Ridgeway, la noia que ho té tot.

—No siguis ridícula, Joanna!

—Bé, que no ho tens tot?

—Suposo que sí... Sona força desagradable, tanmateix!

—És clar que resulta desagradable! Tu probablement t'acabaràs avorint i fatigujant de tot. Però, mentrestant, gaudeix de la teva joventut. Únicament m'agradaria saber, de debò, què passarà quan vulguis sortir a un carrer i et trobis amb un rètol que digui: «Prohibit el pas».

—No siguis idiota, Joanna.

En aquell instant s'hi afegí Lord Windlesham. Linnet es girà per dir-li:

—La Joanna m'està dient coses d'allò més desagradables.

—Tot és per enveja, noia, per gelosia —digué Joanna vagament, mentre s'aixecava.

Sense disculpar-se, els deixà sols. Havia copsat una espurna en els ulls de l'home.

Lord Windlesham romangué en silenci uns moments. Després anà directament al gra.

—Ja has pres una decisió, Linnet?

La noia respongué lentament:

—Potser soc cruel? Suposo... sí, n'estic segura, hauria de contestar «no».

Ell la interrompé.

—No ho diguis, això. Tindràs temps, tot el temps que vulguis. Però em sembla que junts seríem feliços.

—Mira —el to de Linnet era compungit, quasi infantil—, m'ho passo molt bé, especialment amb tot això. —Feu un senyal circular amb la mà.— Volia convertir Wode Hall en la meva idea del que ha de ser una casa de camp, i em penso que he aconseguit construir una cosa que fa goig, no et sembla?

—És preciós. Molt ben planificat. Tot perfecte. Ets molt eixerida, Linnet.

Va deturar-se un moment, abans de prosseguir:

—I t'agrada Charltonbury, oi? Evidentment, li cal modernitzar-se i tot això, però tu ets prou llesta per a aquesta mena de coses. T'ho passaràs la mar de bé.

—Naturalment, Charltonbury és fantàstic.

Ella parlava realment entusiasmada, però per dins era conscient que patia sobtades esgarrifances. Sentia una sensació estranya, que posava en perill la seva completa satisfacció per la vida. No va analitzar aquesta prevenció en aquell mateix moment, però, quan Windlesham la deixà, tractà d'ordenar els seus pensaments.

Charltonbury, sí, això havia estat. La fiblada l'havia produït aquella referència a Charltonbury. Però, per què? Charltonbury tenia un cert renom. Els Windlesham hi havien viscut des de l'època de la reina Elisabet. Esdevenir la mestressa de Charltonbury li atorgaria una posició social excel·lent. Windlesham era un dels pars més cobejats d'Anglaterra.

Òbviament, no podia prendre's Wode Hall tan seriosament... No tenia ni punt de comparació amb Charltonbury.

Però, en canvi, Wode Hall era seu! L'havia vist, l'havia adquirit, reconstruït i endreçat, hi havia esmerçat els seus diners. Era casa seva, el seu regne.

Però això no comptaria si es casava amb Windlesham. Què en farien, dels dos llocs? Naturalment, s'hauria de desprendre de Wode Hall.

Ella, Linnet Ridgeway, hauria deixat d'existir per sempre més. Aportaria un bon dot a Charltonbury i al seu propietari i es convertiria en la comtessa de Windlesham. Seria la reina consort, però ja no pas la reina.

—Soc una bleada —remugà en veu baixa.

Però era curiós fins a quin punt odiava la idea d'abandonar Wode Hall.

I no perdria alguna cosa més, també?

Sentia la veu esquerdada de Jackie, quan cridava: «Em moriré si no m'hi puc casar! Em moriré! Em moriré...»

Tan real, tan sincera. Sentia el mateix, ella, per Windlesham? Era evident que no. Potser mai no ho arribaria a sentir per ningú. Amb tot, devia ser magnífic...

El soroll d'un cotxe travessà la finestra.

Linnet s'impacientà. Devien ser Jackie i el seu promès. Aniria a rebre'ls.

Ja era dempeus davant la porta quan la parella baixà del cotxe.

—Linnet! —Jackie se li atansà corrent.— Aquest és en Simon; aquesta és la Linnet, la millor persona del món.

Linnet es trobà davant un home jove, alt i ben plantat, d'ulls de color blau fosc i cabells negres arrissats, amb una barbeta forta i un somriure franc, juvenívol i sensual...

Li allargà la mà. La que la hi va prémer era càlida i ferma... Li agradava la manera com l'esguardava, amb una admiració innocent i sincera.

Jackie li havia explicat que ella era bonica, i resultava claríssim que a ell realment li ho semblava.

Una sensació de càlida dolçor arribà a les venes de Linnet.

—Oi que és fantàstic? —digué—. Entra, Simon, i deixa'm donar la benvinguda al meu nou administrador.

I mentre es girava per mostrar-los el camí, pensà: «Soc terriblement feliç. M'agrada, el promès de la Jackie. M'agrada moltíssim...»

I llavors, amb un sobtat remordiment, mussità:

«Quina sort que tens, Jackie...»

8

Tim Allerton s'arrepapà a la seva butaca de vímet i badallà mentre esguardava el mar. Llançà una ràpida mirada de biaix a la seva mare.

Mrs. Allerton era una senyora bonica que vorejava la cinquantena i tenia els cabells blancs. Per tal de donar una expressió serena a la

seva boca cada cop que s'adreçava al seu fill, havia de dissimular la intensa adoració que sentia per ell. Fins i tot els forasters se n'adonaven, de l'esforç que feia, i, naturalment, Tim mateix n'era perfectament conscient.

En aquell moment preguntà:

—Realment t'atreu Mallorca, mare?

—Bé, és un lloc econòmic —opinà Mrs. Allerton.

—I fred —replicà Tim amb un lleuger tremolor. Era un jove alt i prim, de cabells foscos i estret de pit. La boca tenia una expressió molt dolça, els ulls eren tristos i la barbata poc definida. Les seves mans eren llargues i delicades.

Amenaçat per la tuberculosi anys enrere, mai no havia gaudit d'un físic gaire fort. Hom suposava que havia de dedicar-se a escriure, però els seus amics sabien que la literatura no l'engrescava.

—Què rumies, Tim?

Mrs. Allerton estava a l'aguait. Els seus ulls vius, color d'ametlla, el fitaven amb suspicàcia.

Tim Allerton convertí un somriure en una ganyota.

—Pensava en Egipte.

—En Egipte? —Mrs. Allerton semblava incrèdula.

—És realment càlid. Amb la sorra daurada d'aquells deserts tranquils. El Nil. M'agradaria remuntar el Nil. A tu no?

—Oh, i tant que sí. —El seu to era sec.— Però Egipte és molt car, noi. No ens convé, als qui hem de comptar els penics.

Tim rigué. S'aixecà, s'estirà. Tot d'una semblava més viu i més jove. La seva veu traspuava un to excitat.

—Jo em faré càrrec de les despeses. Sí, marona. Una sotragada a la borsa amb resultats molt satisfactoris. Me n'he assabentat aquest matí.

—Aquest matí? —preguntà, sorpresa, Mrs. Allerton—. Només has rebut una carta i era de...

S'aturà i ja no badà boca. Tim l'esguardà, momentàniament indecís entre mostrar-se comprensiu o enutjat. El dia, però, estava per alegries.

—Era de la Joanna... —acabà la frase—. Vaja, mare, quina reina de detectius estàs feta! Ni el famós Hercule Poirot no hauria assolit els seus dies de glòria si tu t'hi haguessis ficat per entremig.

Mrs. Allerton estava confosa.

—Només he vist la lletra.

—I sabies que no era del meu corredor de borsa? Ho has encertat. De fet, va ser ahir que ho vaig saber. Es pot endevinar la lletra de la pobra Joanna d'una hora lluny. Taca el sobre com si hi haguessis passat per damunt una aranya borratxa.

—I què diu la Joanna? Alguna novetat?

Mrs. Allerton tractava de simular un to natural i neutre. L'amistat entre el seu fill i la seva cosina segona, Joanna Southwood, sempre l'havia treta de polleguera. No, no hi havia res, se'n volia convèncer. D'això, n'estava bastant segura. Tim mai no havia demostrat una inclinació sentimental per Joanna, ni tampoc ella envers el seu fill. La seva mútua atracció semblava basar-se en la xafarderia i la coincidència de múltiples amistats comunes. A tots dos els agradava la gent i mantenir una vida social activa. Joanna gaudia d'una llengua esmolada.

No era pas per la por que Tim s'enamorés de Joanna, que ella s'enravenava quan la tenia a prop o trobava les cartes que adreçava al seu fill. Es tractava de quelcom més difícil de definir. Potser la gelosia pel plaer no dissimulat amb què Tim era atret per la societat en què es movia Joanna. Mare i fill s'avenien tant que si veia el xicot capficat per una altra dona sempre s'espantava una mica. També havia copsat que la seva presència significava sempre una mena d'entrebanc entre els dos membres de la jove generació. Sovint els havia sorprès força engrescats en alguna conversa, que havien interromput bruscament en advertir la seva presència. Realment, a Mrs. Allerton no li agradava gens Joanna Southwood. La trobava falsa, afectada i molt superficial. Li costava contenir-se per no manifestar durament el que en pensava.

En resposta a la seva pregunta, Tim es tragué la carta de la butxaca i l'allargà a la seva mare. Era força extensa, observà Mrs. Allerton.

—Res de l'altre món —comentà el noi—. Els Devenisher es

divorcien. Al vell Monty l'acomien den per haver conduït embriac el cotxe de la família. Windlesham se'n va al Canadà. Segons sembla, l'afectà molt que la Linnet Ridgeway el rebutgés. Definitivament, ella es casa amb el seu administrador.

—Quina sorpresa! I és gaire horrible, aquest xicot?

—No, dona, no. És un dels Doyle de Devonshire. Sense un ral, és clar. I estava promès amb una de les millors amigues de la Linnet. Més aviat enrevessat, tot plegat.

—Em sembla que no n'hi ha un pam de net —afirmà Mrs. Allerton, sufocada.

Tim li adreçà una ràpida llambregada afectuosa.

—És clar, tu no trobes bé això de prendre el marit de les altres i aquesta mena de murrieries.

—En el meu temps, teníem una mica d'ètica —protestà Mrs. Allerton—. I funcionava! Avui dia, sembla que els joves es creguin amb dret de fer qualsevol cosa que els vingui de gust.

Tim va somriure.

—No solament ho pensen; també ho fan. Mira la Linnet Ridgeway!

—Bé, em sembla esgarriós!

Tim li feu l'ullet.

—Estimada mare, estàs passada de moda! Potser hi estic d'acord. Tanmateix, jo no he tractat de prendre la muller ni la promesa a ningú, encara.

—Estic segura que mai no faràs una cosa així —afirmà Mrs. Allerton. I afegí amb gràcia:— T'he criat jo.

—Llavors el mèrit és teu, i no meu.

Somrigué burlata per fer-li la guitza, mentre doblegava la carta i la desava altre cop. Mrs. Allerton deixà volar lliurement les seves idees:

«Per més cartes que m'ensenyi... Només me'n llegeix retalls, de la carta de la Joanna.»

Però al capdavant bandejà aquells pensaments indignes i decidí comportar-se com una senyora.

—Com li va, a la Joanna? —preguntà.

—Així, així. Diu que pensa obrir una botiga de rebosteria a Mayfair.

—Sempre s'està queixant —remugà Mrs. Allerton en un to de retret—. I això que es mou pertot arreu i duu uns vestits que li deuen costar una fortuna. Sempre va guarnida esplèndidament.

—Ah, bé —contestà Tim sense capficar-s'hi—, probablement no els paga. No, mare, no vull dir el que la teva mentalitat eduardiana està pensant. Només t'explico literalment que deixa les factures sense pagar.

Mrs. Allerton sospirà.

—Mai no he entès com s'ho fa la gent.

—És una mena de do especial —explicà Tim—. Si tens els gustos ben extravagants i cap sentit del valor dels diners, la gent et concedeix el crèdit suficient.

—Sí, però al final acabes al Tribunal de Fallides, com el pobre Sir George Wode.

—Tu tens una dèria sentimental per aquella mena de tractant de cavalls. Probablement perquè et va treure a ballar el 1879 i et va regalar una poncella.

—Jo no havia nascut, el 1879 —s'hi va tornar Mrs. Allerton, picada—. Sir George és molt agradable, i no et tolero que el qualifiquis de tractant de cavalls.

—N'he sentit explicar històries molt divertides, de boca de la gent que el coneix.

—La Joanna i tu hauríeu d'adonar-vos que parlar d'aquesta manera de la gent és propi de persones de mala mena.

—Bufa, ja veig que t'has ben enfadat. No sabia que l'apreciessis tant, el vell Wode —feu Tim.

—Tu no saps com li va doldre haver de vendre's Wode Hall. Se l'estimava moltíssim, aquella propietat.

Tim desistí d'una rèplica massa fàcil. Al capdavant, ¿qui era ell per jutjar ningú? En canvi, afegí, pensarós:

—Saps? Crec que no vas gaire errada. La Linnet li va proposar

d'anar-hi per veure com ho havia deixat i ell va refusar-ho secament.

—Naturalment. Hauria d'haver-ho rumiat i no demanar-li això.

—I em penso que està força disgustat amb ella. Sempre que la veu, remuga en veu baixa alguna cosa. No li pot perdonar que li oferís un preu desorbitat per la seva ruïnosa hisenda familiar.

—I no te'n fas càrrec? —preguntà en to agut Mrs. Allerton.

—Amb franquesa —contestà Tim, tranquil·lament—, no puc. Per què ha de viure en el passat? Per què trencar-se el cap en coses que ja no tenen remei?

—I què s'ha de tenir en compte, llavors?

S'arronsà d'espalles.

—Potser l'emoció. La novetat. El plaer de no saber mai què pot passar d'un dia per l'altre. En comptes d'heretar una extensió de terreny erm, el goig de fer diners per tu mateix, amb la pròpia habilitat i intel·ligència.

—Un cop de sort a la borsa, vaja!

Es posà a riure.

—I per què no?

—I quan es perd, què?

—Això, mare, és molt poc diplomàtic. I avui completament inapropiat... Què hi ha del viatge a Egipte?

—Bé...

La tallà amb un somriure.

—Això està fet. Tots dos sempre hem volgut visitar Egipte.

—I quan proposes que hi anem?

—Ah, el mes vinent. Gener és la millor època. Gaudirem de l'agradable companyia dels hostes d'aquest hotel unes quantes setmanes més.

—Tim... —digué Mrs. Allerton en to de retret.

Llavors afegí, dolguda:

—Em temo que vaig prometre a Mrs. Leech que l'acompanyaries a la comissaria, perquè no sap un borrall de castellà.

Tim posà mala cara.

—Per allò de l'anell? El robatori del cavallot de sa filla? ¿Encara insisteix que l'hi han robat? Hi aniré, si ho vols, però és una pèrdua de temps. Només crearà problemes a alguna infeliç cambrera. Estic segur que l'hi vaig veure posat al dit quan es va ficar al mar aquell dia. Li devia caure a l'aigua sense que se n'adonés.

—Diu que està segura que se'l va treure i que el va deixar sobre el tocador.

—Doncs, no. Ho vaig veure amb els meus ulls. Aquesta dona està guillada. Qualsevol que al desembre es capbussi al mar ha d'estar sonat per força, encara que pretengui que l'aigua és calenta perquè en aquell moment fa sol. Les dones grasses no haurien de poder anar a la platja. I és que fan una fila, en banyador..

Mrs. Allerton mormolà:

—Realment, em sembla que hauria de deixar els banys.

Tim esclatà a riure.

—Tu? Si fas més goig que la majoria de joves.

Mrs. Allerton sospirà i digué:

—Voldria que hi hagués més gent jove per a tu, aquí.

Tim Allerton mogué el cap enèrgicament.

—Jo, no. Tots dos estem molt tranquils sense batibull.

—T'agradaria que hi fos, la Joanna?

—No, no m'agradaria. —El seu to de veu era inesperadament decidit.— Estàs completament equivocada. La Joanna em diverteix, però realment no m'agrada, i sentir-la al voltant durant gaire estona em crispa els nervis. Me n'alegro, de no tenir-la aquí. No m'amoïnaria pas gaire si no la tornés a veure mai més.

I afegí, quasi en un murmur:

—Només hi ha una dona al món per la qual sento realment admiració i respecte, i em penso, senyora Allerton, que deueu saber molt bé qui és.

La mare es ruboritzà i semblà confosa.

Tim explicà, seriós:

—No hi ha gaires dones boniques de debò al món. A tu t'ha tocat ser-ne una.

9

En un apartament des del qual es dominava el Central Park de Nova York, Mrs. Robson exclamava:

—Si és que sembla increïble! Realment, ets la més afortunada de totes les noies, Cornelia!

Cornelia Robson s'enrojolà, afectada. Era una xicota enorme i desmanyotada, amb uns ulls mansois de color fosc.

—Serà fantàstic! —panteixà, trencant-se-li la veu.

L'anciana Miss Van Schuyler inclinà el cap, satisfeta pel correcte capteniment dels seus parents pobres.

—Sempre havia somiat de fer un viatge al Vell Continent —sospirà Cornelia—, però mai no havia pensat que hi pogués anar algun dia.

—Miss Bowers m'acompanyarà, com és habitual, però en societat té limitacions, moltes limitacions. Hi ha una pila de detallets que la Cornelia podrà fer per a mi —explicà Miss Van Schuyler.

—N'estaré encantada —acceptà Cornelia, amatent.

—Bé, doncs, així ja està fet —concloué Miss Van Schuyler—. Ara corre a buscar Miss Bowers. És l'hora del meu ou batut.

Cornelia sortí apressadament. La seva mare comentà:

—Estimada Marie, t'ho agraeixo molt, de debò! Saps? Em temo que la Cornelia pateix molt per no poder fer vida social. La fa sentir-se desgraciada. Si pogués treure-la i portar-la als llocs... Però ja saps com ens ha anat des que en Ned va morir.

—Etic molt contenta que vingui amb mi —afirmà Miss Van Schuyler—. La Cornelia ha estat sempre una noia molt dòcil i agradable, sempre disposada a realitzar qualsevol encàrrec, i gens autosuficient, com tantes altres mosses d'avui dia.

Mrs. Robson s'alçà i feu un petó a la galta arrugada i groguenca de la seva rica parenta.

—T'estic tan agraïda! —confessà.

A les escales es creuà amb una dona alta i decidida que portava un got amb un líquid groc i escumós.

—Alça, Miss Bowers, que marxeu cap a Europa, oi?

—Què mana? Ah sí, Mrs. Robson.

—Quin viatge tan fantàstic!

—Com? Ah sí, suposo que resultarà molt divertit.

—Heu sortit a l'estranger alguna vegada?

—Ah sí, Mrs. Robson. Vaig visitar París amb Miss Van Schuyler la tardor passada. Però encara no he estat mai a Egipte.

Mrs. Robson vacil·là.

—Espero que no hi tindreu cap problema.

Havia abaixat el to de veu. En canvi, Miss Bowers respongué normalment.

—Oh, no, Mrs. Robson. Ja me n'ocuparé. Jo sempre tinc molta vista.

Però encara restava una dèbil ombra de dubte i preocupació en el rostre de Mrs. Robson mentre davallava lentament les escales.

IO

A la seva oficina del centre, Mr. Andrew Pennington obria el seu correu personal. De sobte va cloure el puny i colpejà la taula amb ràbia. Enrogí com un pebrot, i dues grans venes se li feren ben aparents al front. Va prémer un botó de la seva taula i aparegué immediatament un taquígraf abillat amb elegància.

—Digues a Mr. Rockford que pugi.

—Sí, Mr. Pennington.

Al cap d'una breu estona, entrà al despatx Sterndale Rockford, el soci de Pennington. Els dos homes s'assemblaven. Ambdós eren alts, de trets corrents, cabells grisos rallats amb pulcritud i cara eixerida.

—Què passa, Pennington?
Pennington alçà la vista de la carta que estava llegint i explicà:
—S'ha casat la Linnet.
—Què?
—El que has sentit! La Linnet Ridgeway s'ha casat!
—Com? Quan? Per què no en sabíem res?
Pennington feu una ullada al calendari de damunt la taula.
—Encara no era casada quan ens va escriure aquesta carta, però ara ja ho és. El dia 4 al matí. O sigui, avui.
Rockford es deixà caure a la butaca.
—Caram! Sense avisar! I amb qui?
Pennington agafà altre cop la carta.
—Doyle. Simon Doyle.
—Quina mena de xicot és aquest? En saps alguna cosa?
—No ens en diu gran cosa... —digué mentre resseguia els rengles de lletra clara i polida—. Em fa l'efecte que hi ha gat amagat en tot aquest afer... Però tant se val. El cas és que s'ha casat.
Els ulls dels dos homes es trobaren. Rockford assentí amb el cap
—Cal rumiar alguna cosa —digué tranquil·lament.
—Què podem fer?
—Això és el que et pregunto.
Tots dos homes seien en silenci. Rockford preguntà:
—Tens algun pla?
Pennington respongué lentament:
—El *Normandie* salpa avui. Un de nosaltres podria fer-ho.
—Ets boig! I en què consisteix la teva gran idea?
Pennington començà a parlar.
—Aquells advocats britànics... —I s'aturà.
—Què hi tenen a veure? Suposo que no deus voler plantar-los cara. Estàs completament guillat!
—No estic suggerint ni que tu ni que jo hàgim d'anar a Anglaterra.
—Llavors, quina és la teva brillant idea?

Pennington aplanava la carta damunt de la taula.

—La Linnet se'n va a Egipte en viatge de noces. S'hi pensa estar un mes, o potser més...

—Egipte, eh?

Rockford hi meditava. Llavors alçà la vista i topà amb la mirada de l'altre.

—Egipte —digué—, això és el que penses!

—Sí, una trobada casual. En un viatge. La Linnet i el seu marit. L'atmosfera de la lluna de mel. Podria funcionar.

Rockford opinà, dubtós:

—Ella és molt espavilada; la Linnet és... Però...

Pennington prosseguí amb calma:

—Em penso que hi podria haver alguna manera d'arranjar-ho.

Altre cop confluïren les seves mirades. I Rockford tornà assentir.

—D'acord, home.

Pennington observà el rellotge.

—Haurà d'afanyar-se, qualsevol de nosaltres que hi vagi.

—Hi aniràs tu —tallà immediatament Rockford—. Sempre has tingut èxit amb la Linnet. «L'oncle Andrew». Això ja és alguna cosa.

El rostre de Pennington s'endurí. Comentà:

—Confio sortir-me'n.

—T'has d'espavilar per aconseguir-ho —replicà el seu soci—. La situació és crítica...

I I

William Carmichael digué a la joveneta prima i eixorivida que obrí la porta per veure què volia:

—Crida'm Mr. Fanthorp, si us plau.

Jim Fanthorp entrà a l'habitació i esguardà interrogant el seu oncle. L'home més vell alçà la vista, i el saludà amb un gruny i un cop de cap.

—Hum, ets aquí?

—M'havíeu cridat?

—Només perquè facis un cop d'ull a això.

L'home jove s'assegué i es va acostar el feix de papers que l'altre li lliurava, mentre l'observava.

—I bé?

La resposta arribà immediatament.

—Em sembla sospitos, senyor.

El soci més veterà de Carmichael, Grant i Carmichael deixà anar altre cop el seu gruny característic.

Jim Fanthorp rellegia la carta que acabava d'arribar d'Egipte per correu aeri.

Em fa vergonya i tot d'estar escrivint una carta per assumptes de negocis en un dia com avui. Hem passat una setmana al Mena House i hem fet una excursió al Fayum. Demà passat pujarem pel Nil cap a Luxor i Assuan amb vapor, i potser fins a Khartum. Quan hem anat aquest matí al Cook's a buscar els nostres bitllets, ¿saps qui és la primera persona que hem vist? El meu fideïcomissari americà, l'Andrew Pennington. Em sembla que el vas conèixer fa dos anys, quan va ser allà. No tenia ni idea que fos a Egipte, ni ell tampoc no ho sabia, que jo també corria per aquí! Ni sabia que m'he casat! És clar, la carta en què li parlava de la boda no li deu haver arribat. Ara remuntarà el Nil amb nosaltres, en la mateixa excursió. Quina coincidència, oi? Moltíssimes gràcies per tot el que heu fet per mi durant tot aquest temps de tanta feïnada. Jo...

Quan el jove es disposava a girar el full, Mr. Carmichael li va prendre la carta.

—Ja n'hi ha prou —digué—. La resta no té cap importància. Bé, doncs, què en penses?

El seu nebot ho rumià un moment. Després respongué:

—Bé, no crec que sigui una coincidència...

L'altre assentí amb el cap.

—Què et sembla un viatge a Egipte?

—Ho creieu prudent?

—Penso que no hi ha temps per perdre.

—Però, per què?

—Utilitza el teu cervell, noi; utilitza el cervell. La Linnet Ridgeway no t'ha vist mai, ni en Pennington tampoc. Si hi vas amb avió, pots arribar-hi a temps.

—Jo... No m'agrada, senyor. Què hi he de fer?

—Fer servir els ulls, les orelles. Utilitzar el cervell, si és que en tens. I, si cal, actuar.

—No... No m'agrada.

—Potser no, però t'ha tocat fer-ho.

—És necessari?

—Segons la meva opinió —contestà Mr. Carmichael—, és una qüestió de vida o mort.

12

Tot ajustant-se el turbant indígena que duia enrotllat al voltant del cap, Mrs. Otterbourne digué, disgustada:

—Realment, no veig per què no hauríem de continuar cap a Egipte. Ja n'estic tipa i cuita, de Jerusalem.

Com que la seva filla no responia, prosseguí:

—Almenys podries contestar, quan et parlen.

Rosalie Otterbourne estava embadalida observant el rostre retratat al diari. Al peu es llegia:

«*La senyora Doyle, que abans de casar-se era la famosíssima bellesa de l'alta societat Miss Linnet Ridgeway. Ella i el seu marit passen les vacances a Egipte.*»

Rosalie, llavors, preguntà:

—T'agradaria anar a Egipte, mare?

—Sí que m'agradaria —grunyí immediatament Mrs. Otter-

bourne—. Considero que aquí ens han tractat de la manera més grollera. La meva estada constitueix un reclam publicitari; per tant, em correspondria una reducció de la tarifa. Quan els ho vaig insinuar d'una forma clara, van comportar-se com uns impertinents, uns autèntics impertinents. I jo els vaig dir exactament el que en pensava.

La noia sospirà. Després comentà:

—Tots els llocs s'assemblen. Voldria que allà ens hi poguéssim trobar a gust.

—I aquest matí —proseguia Mrs. Otterbourne— l'encarregat ha tingut la gosadia de dir-me que totes les habitacions estaven reservades per endavant, i que hauríem de marxar d'aquí a dos dies.

—O sigui, que hem d'anar a algun altre lloc.

—No per força. Estic disposada a defensar els meus drets.

Rosalie mormolà:

—Suposo que podríem anar tirant cap a Egipte. Això tant se val.

—Certament, no és una qüestió de vida o mort —reconegué Mrs. Otterbourne.

Però s'equivocava, perquè es tractava precisament d'una qüestió de vida o mort.